

Genesis 2:22-25

Het huwelijk

1 geschenk

2 gebod

Gemeente,

De lens wordt steeds scherper gesteld. Het zicht wordt steeds duidelijker. Hoe God het heeft bedoeld. In Genesis 1 lazen we dat God de mens man en vrouw heeft geschapen. In Genesis 2:18-22 zagen we het al scherper: de vrouw is uit en na de man gemaakt. Daarom is de vrouw tot hulp en de man het hoofd. En in de verzen van vanavond zien we nog duidelijker hoe het door God bedoeld is: één man en één vrouw die in een levenslange verbintenis bij elkaar horen. Het huwelijk.

Nu gaat dat in Genesis twee wel op een hele bijzondere manier. En voor Adam op een hele makkelijke manier. Hij hoeft niet te twifelen of God een vrouw voor hem heeft bestemd en zo ja, wie dat dan zijn zal. Want er is er maar één. En die brengt God Zelf naar hem toe. En God bracht haar tot Adam. Dus Adam weet het zeker. En op één en dezelfde dag ziet hij haar voor eerst, krijgt hij verkering en trouwt hij met haar. God voltrekt het huwelijk tussen hem en de vrouw.

1 geschenk

Dat is natuurlijk uniek. Passend bij die beginsituatie van het paradijs. En toch, toch zegt het huwelijksformulier van onze kerken dat hiermee wordt aangegeven en bedoeld dat God ook nu nog, vandaag dag, aan iedere man zijn vrouw als met Zijn hand toebrengt. Zodat je zeker kunt weten als jongen: zij is door God voor mij bestemd. En als meisje: hij is door God voor mij bestemd. Maar hoe dan?

Twee polen zijn dan bepalend: gebed en verkering. Het begint met verkering. Nee toch niet. Als het goed is met gebed. Als je nog helemaal geen verkering hebt. En je gaat er wel naar verlangen. Zeg het maar tegen de Heere. Hij begrijpt dat wel. Als je Schepper, en als Zoon van God, Die Zelf ook mens geworden is en is opgegroeid. Bid maar: Heere, wilt U mij iemand laten ontmoeten. Van wie ik houden mag en verliefd ben, én die, denk aan vorige keer, die mij tot hulp kan zijn. In alle dingen van het leven. En daar horen ook en juist de geestelijke dingen bij. Met wie ik samen bidden kan, en kan praten over mijn geestelijke strijd en vragen. Geef mij een vriend, later mijn man, die als hoofd kan zijn voor mij: die mijn welzijn zoekt, vooral het welzijn van mijn ziel. Die voor mij bidden

zal. En die dus tot hulp kan zijn als we kinderen zouden krijgen. Tot hulp om die christelijk op te voeden. Heere, ik verlang ernaar. Maar: Uw wil geschiede. Je moet dus wel de Heere kennen om verkering te kunnen krijgen en daar biddend mee om te gaan. Dat eerst. Bekering voor verkering.

Zo'n vriend of vriendin vind je natuurlijk eerder op een jv van de kerk of een christelijke vakantiereis dan in een discotheek. Dat zal duidelijk zijn. En als je dan verkering krijgen mag dan mag je dat ook nuchter zijn als tijd waarin het blijken zal. Waarin zal blijken of je naar elkaar toegroeit, lichamelijk, maar ook in begrip voor elkaar, en geestelijk. En al ben je nog zo verliefd, bid dan maar. En bidden is: het aan God overlaten. Heere, ik hoop dat het aanblijft, maar als het niet Uw wil is, laat het dan maar uitgaan. Want liever met U zonder dit meisje, deze jongen, dan zonder U met dit meisje, deze jongen. Ja, als het dan aanblijft en je steeds meer naar elkaar toegroeit, dan mag je in je gebed merken: de Heere geeft er vrede op. Dan heb je een basis onder je verbintenis.

Hoe zit dat eigenlijk met vader en moeder, ouders en het huwelijk? Je ziet een pendelbeweging in de geschiedenis. Soms zijn er tijden dat ouders bepalen met wie dichter zal gaan trouwen. Verliefd of niet, vader en moeder maakten het uit. Die kant moeten we niet op. Tegenwoordig is het meer de andere kant: ik maak toch uit met wie ik trouw. Dat is toch mijn keus, dat kan ik toch wel bepalen. De waarheid ligt in het midden. Zeker, het is je eigen verantwoordelijkheid met wie je trouwt. Maar de mening van je ouders is niet niks. Ik heb al vaak mensen van een stukgegaan huwelijk horen zeggen: en mijn vader en moeder hadden me al gewaarschuwd toen ze verkering hadden, maar ja, ik wilde niet luisteren. Je mag dat echt serieus nemen als je vader of moeder daar een gefundeerde mening, geen losse kreet, in hebben. En als je tegen de raad van je ouders in toch met hem of haar gaat trouwen, dan moet je, ja dan moet je zeker weten op het gebed: het is toch de wil van de Heere. Hij geeft me vrede erop.

De basis is dus dat je mag geloven dat God je bij elkaar gebracht heeft en voor elkaar bestemd heeft. Daarom durf je elkaar voor het leven trouw te beloven al heb je nog nooit dag en nacht bij elkaar doorgebracht nog nooit samengewoond en toch durf je elkaar trouw te beloven. En dat is de basis die blijft. Kijk, natuurlijk moet je doorgaans verliefd zijn op elkaar. Maar: dat kan veranderen. En natuurlijk moet je elkaars uiterlijk mooi vinden. Maar: dat kan veranderen, door een ongeluk, door brandwonden, door borstkanker. Natuurlijk moet je elkaars karakter kunnen waarderen. Maar dat kan veranderen: door een herseninfarct, door dementie, door een hartinfarct. Dus als dat de basis van je huwelijk

is: verliefdheid, uiterlijk, karakter, dan is het heel wankel. Maar als je belijdt dat God je bij elkaar gebracht heeft als met Zijn hand, dan heb je een basis, om altijd biddend op terug te vallen. Hoe moeilijk het ook is. Want God laat niet varen de werken van Zijn handen.

En de HEERE bracht haar tot Adam. En dan is Adam echt enthousiast. Hij krijgt een vrouw. Wat je krijgt is een geschenk. En dat van God! Deze is ditmaal been van beenderen en vlees van mijn vlees. Even het verband: hij had eerst alle dieren langs zien komen. Maar die waren niet been van zijn been zijn beenderen en vlees van zijn vlees. Maar nu wel. Zij wel! Zij hoort bij mij. Heerlijk. Wat maakt God Adam gelukkig! En dat is nu precies wat de HEERE wil. Ook nog na de zondeval. Mensen zo gelukkig maken. Hen iemand geven om samen mee door het leven te gaan. Dat is wel wonderlijk! Dat God dat nu nog wil doen! Als je iemand in huis hebt genomen en hebt gezegd: als je wilt, gebruik ook gerust het parelsnoer maar. Maar dan steelt iemand je huis leeg. Dan zeg je: dat gaat mooi niet door. Ik zet je uit huis en dat gebruik van dat parelsnoer kun je ook vergeten. God heeft ons wel uit huis gezet, uit het paradijs gezet, maar het huwelijk blijft Hij geven. Zo graag ziet Hij mensen gelukkig. Geeft Hij Adam een vrouw waarover hij enthousiast is, die hij bewondert. Zoals het als het goed is ook op een trouwdag is. Je bent zo enthousiast over elkaar!

En dan is het mooi als je dat na 25 of 40 jaar nog bent! Dat je het geschenk van God nog zo kunt waarderen. Ook al kom je erachter dan de ander echt niet volmaakt is, je merkt in het huwelijk, nog meer dan in je verkeringstijd, dat die ander onhebbelijkheden heeft. Maar: oefen je om het goede, het mooie in de ander te zien. Neem daar de tijd voor om dat te ontdekken en te blijven zien. En andersom: doe voor elkaar eens iets speciaals. Geef elkaar eens iets, geef elkaar eens tijd. Geef de ander eens reden om weer enthousiast te zeggen: deze is het! Jij bent het, helemaal voor mij. Een goed huwelijk is geen portemonnee die je uit je zak haalt als je hem nodig hebt, maar een bloem die verzorging nodig heeft en anders verlept. I Corinthe 7 zegt dan: als je nou niet getrouwd bent, dan hoef je daar geen tijd en geld aan te besteden, dan kun je des te meer tijd en geld besteden aan de Heere en Zijn Koninkrijk. En dat wil en kan Hij ook geven, door strijd heen. Dat mag je gebed zijn: Heere, geef dat ik de gave of het kruis van het ongetrouwd zijn dan zo ontvangen mag. Geef me daar Uw genade voor.

Deze is ditmaal been van been en vlees van mijn vlees. Daar bedoelt Adam dus mee: zij hoort bij mij. Is één met mij. Net zo één als het lichaam één is met het hoofd. En, zegt Efeze 5, net zo één als dat Jezus één is met Zijn Kerk. En daar zijn wij weer bij die diepste typering van het huwelijk. Een afspiegeling van Jezus en Zijn Kerk. Jezus, Die Zijn Kerk

beschouwt als been van Zijn beenderen en vlees van Zijn vlees. En het daarom voor Zijn Kerk opneemt, Zijn Kerk beschermt, voor Zijn Kerk bidt, als je aan Zijn Kerk komt, kom je aan Hem Zelf. Toen Paulus de gelovigen vervolgde, zei Jezus: Saul, Saul wat vervolgt gij Mij. Zo trekt Jezus Zich dat aan. En Jezus Christus is het Die als Hij Zijn bruidskerk ziet ook zo kan zeggen, denk aan Hooglied en Psalm 45: gij zijt schoon mijn vriendin, mijn duive. Dan is Jezus verrukt en in vervoering over Zijn Kerk, omdat Hij het werk van de Heilige Geest in haar ziet. Ootmoed, oprechtheid, berouw, overgave, zelfverloochening, trouw, zachtmoedigheid. En Jezus ziet Zijn bruid aankomen en is verrukt en ontvangt haar. Kent u dat, weet u daarvan? Hoe heerlijk als je zo de vrucht van de Geest mag voortbrengen dat Jezus Zijn gunst laat merken, Zijn liefde laat ervaren, nabij komt. En Hij zal later nooit zeggen: en nou hoef ik je toch niet meer, bij nader inzien.

Je huwelijk een beeld, afspiegeling van Jezus en Zijn Kerk. De man neemt het op voor zijn vrouw, als ze aan haar komen, komen ze aan hem. De man die enthousiast is, nog steeds, over zijn vrouw, en de vrouw die graag haar man dat gevoel geeft, zich innerlijk en uiterlijk mooi voor hem maakt, en zich aan hem toevertrouwt. O wat gunt God ons veel! Wat ziet Hij ons graag gelukkig. Met het geschenk van het huwelijk.

Zodat, nog één keer, als je kinderen mag hebben, het kan zeggen als ze vragen: hoe is Jezus nou? En hoe leeft een gelovige nou, een echte gelovige? Kijk maar hoe je vader en je moeder met elkaar omgaan, dan zie jij hoe Jezus is en hoe een gelovige leeft.

Gemeente, wat een spiegel die tot schuldbelijdenis en afhankelijkheid brengt. Toch? Wat een spiegel die tot schuldbelijdenis leidt. Hoe vaak het hier niet op lijkt. Als man niet in vreugde over je vrouw, in zorg voor je vrouw, in het opnemen voor je vrouw, in het goede zien in je vrouw. Als vrouw niet, in je onhebbelijkheden, in je te weinig tijd nemen voor je man. Als man en vrouw niet in het aan elkaar voorbij leven, niet aan elkaar toekomen. Het ongelijkvormig zijn aan Jezus en Zijn bruid. Het niet weerspiegelen van die verbintenis. Gena o God gena! Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

God geeft het huwelijk ook nog buiten het paradijs. Maar mensen buiten het paradijs kunnen er eigenlijk niet meer mee omgaan. Ontdekken hoe langer hoe meer: ik ben op mezelf gericht. Ik leef aan mijn man of vrouw voorbij zelfs. Ik leef voor het zichtbare, het tijdelijke, Ik vergeet de eeuwige en de geestelijke dingen. Je leert het steeds dieper: dat knielen van onze trouwdag, dat moeten we elke dag doen. Op onze trouwdag deden we het, maar we wisten nog niet half hoe nodig het is. We leidden aan zelfoverschatting. Maar hoe langer hoe meer besef ik dat ik genade nodig heb om man voor mijn vrouw, vrouw van mijn man te

kunnen zijn. En in het huis ernaast knielt een ongetrouwde, die bidt en smeekt: Heere, geef mij genade en hulp om mijn weg te gaan, als ongetrouwde.

2 gebod

Om dat geschenk zo te beleven zoals de Heere het ons gunt, daarom geeft Hij er ook een gebod bij. Om dat geschenk zo rijk te mogen beleven, daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aankleven en die twee zullen tot één vlees zijn. Het gebod. En dat is de Bijbelse grondwet van het huwelijk. Jezus neemt hem over in Mattheus 19, en Paulus in Efeze 5, een rode draad door de Bijbel heen. Om nu echt het huwelijk te genieten zoals het bedoeld is, houd je dan aan drie dingen:

Ten eerste: verlaat je vader en je moeder. Vader en moeder verlaten: Dat betekent niet per se dat je bij hen vandaan moet, al kan dat wel praktisch en dienstbaar zijn. Maar vooral wordt het innerlijk bedoeld. Je vader en moeder zijn qua aardse betrekkingen/relaties niet meer de eersten voor je. Dat is nu je man of je vrouw. En de relatie tussen man en vrouw is zo hecht, die duldt het niet als daar iemand tussen zit.

Dat is ook een les voor ouders. Trouwen is: je kind loslaten. Het is nu hun verantwoordelijkheid hoe zij leven. Dat rekent God ouders niet meer toe nu. Vaak denk je dan: had ik maar meer gezegd en gepraat toen ze jong waren. Want als ze bijna getrouwd zijn of getrouwd zijn dan is er de gelegenheid niet meer voor en moet je je grens weten. Hadden we het maar meer gedaan toen zij nog jonger waren. Neem dat als jongere ouders maar ter harte. Men zegt wel eens: nu wil ik praten, maar mijn kind wil niet meer, vroeger wilde mijn kind praten, maar toen wilde ik niet.

En als getrouwd is je man of vrouw nu in aardse opzicht de eerste. Dat verdraagt zich er niet mee dat je eerst je hart lucht bij je moeder, eerst haar verteld dat je in verwachting bent, eerst je vader om raad vraagt. Nee, je man of vrouw is nu de eerste en als het goed is wil die ook de eerste zijn om je aan te horen, raad te geven en praatpaal te zijn.

Dus dat is één, dat is voorwaarde voor het tweede: en zijn vrouw aankleven. Ouderwets woord. Aankleven. Kan dat niet wat eigentijdser nee, eigenlijk niet. Want het Hebreeuwse woord daar zit het woord voor 'pek' in. En dat diende toen als lijm. Dus aankleven. Denk aan twee papiertjes. Die je met lijm aan elkaar plakt, ze kleven aan elkaar. Stel dat je ze weer van elkaar aftrekt, los wilt maken van elkaar: ze zijn allebei geschonden, de vellen hangen erbij. Wat je aan elkaar lijmt, wat kleeft is bedoeld om aan elkaar te blijven. Voor het leven. En daarin ook beeld van

Jezus en Zijn Kerk te zijn. Jezus, Die nooit Zijn kerk verstoot en Zijn Kerk, Die door genade nooit haar hemelse Bruidegom helemaal afvalt.

Kijk, daarom doet het overlijden van de ander ook zo'n pijn. Daarom doet verlaten worden ook zo'n pijn. Je voelt je geschonden. Want dat is de bedoeling nooit geweest. Al kan het zijn, helaas, dat je zeggen moet: we kunnen niet meer bij elkaar onder één dak wonen en aan één tafel zitten. We moeten helaas apart gaan wonen, maar.....we zullen nooit een derde toelaten, of een nieuwe relatie beginnen, dat spreken we in Gods kracht af. Dan kan dat in hele verdrietige situaties de enige Bijbelse weg nog zijn.

Vader en moeder verlaten, dat is 1. Je vrouw aankleven, je voor het leven aan haar verbinden. Laten verbinden door de overheid, die God vertegenwoordigt, dat is 2. En daarbinnen: tot één vlees zijn. Dat is 3. Een orde, een volgorde van God om het huwelijk echt tot zijn geluk te laten komen. Om man en vrouw echt gelukkig te laten worden. En van te laten genieten, lees Spreuken 5 maar. Dus geslachtsgemeenschap alleen binnen het huwelijk, tussen deze ene man en ene vrouw. Daar zijn nog vele andere Bijbelse gegevens voor, zoals dat er bloed op het laken moest zijn in de huwelijksnacht, dat Jozef niet snapt hoe Maria in verwachting kan zijn als zij verloofd zijn, dat Paulus schrijft: het is branden van begeerte of trouwen. Dat is dus Gods wil, ons ten goede. Anders blokkeer je de zegen van God. Kun je wel knielen en je huwelijk laten inzegenen, maar die zegen wordt geblokkeerd. Is dat voor altijd? We mogen weten:nee, door schuldbelijdenis aan de voet van het kruis gaat die blokkade weer weg. Zo is de Heere!

Dan is het wel goed om daar verstandig en nuchter mee om te gaan. En je lichamenlijk contact zo op te bouwen dat je toegroeit naar je trouwdag. Als je na een maand verkering al vlak bij geslachtsgemeenschap zit dan hou je dat niet vol om nog jaren te moeten wachten. Maak daar samen afspraken over. En, en...vraag eens aan je ouders: hoe hebt u dat nou gedaan toen u verkering had? Met zo'n vraag mag je toch blij zijn als ouders? Wek dan ook niet de indruk en breng jezelf niet in verzoeking door met z'n tweeën op vakantie gaan. En ook een punt: op een gegeven moment hoef je je verkering ook niet te blijven rekken en het jezelf moeilijk te maken en in verzoeking te brengen. Dan toch een minder dure trouwdag? Dan toch een minder vrij en ruim huis? Wat is nou belangrijker dat je in Gods weg mag blijven, of dat je trouwdag net zo luxe is als die van je vriendin en je huis net zo ruim als van je zus?

Dan denk je nogal makkelijk: o en als we getrouwd zijn dan mag 'het' wel en is het niet moeilijk meer. Vergeet het maar! Juist hierbij moet je aan die tandwielletjes denken van de vorige keer. Om elkaar te begrijpen

en rekening met elkaar te houden. Dan begint de oefening in wederzijds elkaar aanvoelen pas echt.

Zo zien wij dat twee dingen wezenlijk zijn bij het huwelijk: duurzaamheid en exclusiviteit. Het huwelijk komt pas tot zijn ontplooiing en geluk als het duurzaam is, voor het leven, en exclusief tussen die éne man en die éne vrouw. Juist ook op sexueel gebied. En daarin is het huwelijk weer bedoeld een afspiegeling te zijn. Afspiegeling van die verbintenis tussen Christus en Zijn Kerk. Die verbintenis is duurzaam. Voor het leven en voor de eeuwigheid. Nooit, nooit zal Jezus Zijn bruid wegsturen en laten zitten, al geeft ze er nog zo vaak aanleiding toe. En door genade zal de bruid nooit, nooit helemaal afvallen van haar hemelse Bruidegom. De Heilige Geest zorgt dat de verbintenis blijft. En die verbintenis tussen Jezus en Zijn Kerk is bij uitstek de verbintenis die geen inmenging van een derde duldt. Wie de Heere aanhangt is één geest met Hem (I Corinthe 6) Waarbij je alles verlaat. Niets mag er tussen hem en jou inkomen te staan. Niets wat belangrijker is voor je dan Hij. De Heere Jezus geeft Zich helemaal aan Zijn Kerk, opdat Zijn gelovigen zich helemaal aan Hem geven. En opdat niets, je werk niet, je vrienden niet, je hobby niet, opdat niets je toewijding aan Hem verstoort en daartussen komt. Dat duldt Hij ook niet. Dat laat Hij ook merken: als iets anders belangrijker voor je wordt dan Hij, een derde is tussen Hem en ons, dan verbergt Hij Zich, dan trekt Hij Zich terug. Totdat....totdat je wederkeert en belijdt: Heere Jezus, ik heb U tekort gedaan, ik heb geestelijk overspel gepleegd. Zo noemt de Bijbel dat: geestelijke hoererij en overspel. Als je iets anders ertussen laat komen. Dan geeft dat berouw, verootmoediging. Want dat duldt die verbintenis niet.

En daar is het huwelijk een spiegel van. Van die verbintenis tussen Jezus en Zijn Kerk: duurzaam en exclusief. Niemand ertussen als derde. Je vriendin niet, je ouders niet, je werk niet, je hobby niet. Het huwelijk een spiegel. Wat kunnen er een barsten in zitten, scheuren en aanslag, condens. Zodat het beeld van de Heere Jezus en Zijn Kerk nauwelijks zichtbaar is. Gebarsten spiegels. Wat kunnen anderen bij ons zien van Jezus en Zijn Kerk. Geef de spiegel maar in Zijn handen. Zijn handen die eerlijk aanwijzen en schuldig stellen, die troosten en sterken, die vergeven en verzoenen, die nieuwe kracht geven en genade. Hij staat er elke dag klaar voor. Als wij maar elke dag tot Hem komen.

Huwelijk: afspiegeling van Jezus en Zijn Kerk. Dat was in het paradijs niet moeilijk. Want vers 25 Adam en zijn vrouw waren naakt maar zij schaamden zich niet. Dat kwam omdat de sexuele verlangens toen waren als een lamp. En een lamp kun je aanzetten wanneer je wilt en uitdoen wanneer je wilt. Eén druk op het lichtknopje en de lamp gaat

aan, weer een druk op het knopje en de lamp gaat uit. Dat heb je helemaal in de hand.

Maar na en door de zondeval is de seksualiteit als een kampvuur. Als je daar hout opgooit dan laait het vuur op, maar dat krijg je niet uit met een knopje. Dat hout vat vlam en daar is geen knopje voor om het uit te zetten. Daarom heeft God na de zondeval schaamtegevoel gegeven. Zodat je de ander niet in verleiding brengt. Zodat je geen hout op smeulend vuur gooit. En het vuur op laat laaien dat niet meer te blussen is. Daarom moet je daar goed naar luisteren, naar je schaamtegevoel. En die grens nooit overgaan in je kleding. Want dan breng je een ander in verzoeking. Want overspel is ook al gaande als het je gedachten betreft. Daarom moet je dat ook nooit opzoeken. Want als het hout vlam vat, krijg je het zomaar niet meer uit. Dan zijn we bij de catechismus, zondag 41. Omdat Jezus zei: wie een vrouw aanziet om te begeren heeft in zijn hart al overspel met haar gepleegd. Daar wil als christenmeisje, christenvrouw toch geen aanleiding toe geven? Dat wil je als christenjongen en christenman toch niet opzoeken en op je geweten hebben? Waar je naar kijkt, wat je leest, het is niet zonder invloed. Geen hout op het vuur gooien voor de tijd. Eens zei Jezus toen het hierover ging: wie van u zonder zonde is werpe de eerste steen op haar, op een overspeelster, een hoer. En niemand gooide een steen. Ze beseften: we zijn geen van allen zonder zonde. Als wij dat ook maar beseffen. Of kunt u nog neerkijken op iemand anders? Op iemand die vreemd ging, of iemand die Second Love bezoekt? Dan kent u uzelf nog niet. Als wij het maar beseffen dat wij geen stenen kunnen gooien. En ermee komen bij de Heere Jezus. Ook als we ongetrouwd bleven, moeten blijven en dat zo'n strijd is, zo'n kruis.

Het huwelijk. Je zou elkaar als gids kunnen beschouwen. Een gids is onderweg belangrijk. Je kijkt naar hem, je luistert naar hem, je volgt zijn aanwijzingen op. Maar als je boven bent op de berg, dan kijk je niet meer naar de gids, dan kijk je samen met de gids naar het prachtige uitzicht. Je man je vrouw is als een gids. Onderweg kijk je veel naar elkaar, vraag je aan elkaar, luister je naar elkaar. Maar als je de bestemming bereikt hebt, Gods heerlijkheid, kijk je samen je ogen uit naar Hem, het Lam staande als geslacht. Dan is het huwelijk niet meer nodig, dan heeft een ongehuwde geen achterstand, dan is het samen genieten van het uitzicht. En misschien nog tegen elkaar zeggen: wat is het mooi, de helft is ons niet aangezegd. .

Amen